

สู่อัจฉริยะ

7 ปาโมล

น้องมินท์กับครูเก๋

‘น้องมินท์’

เด็กหญิงแก้วขวัญ เพ็ญไชย

“ดูยังไง ก็ไม่น่าเชื่อ
ว่าเป็นงานตรอ้ออิง
ของเด็กวัยสิบขวบ”

“สู่อัจฉริยะ” ฉบับนี้ เป็นผลพวงของความบังเอิญอันต่อเนื่องมาจากคอลัมน์ ‘My School’ ...ณ โรงเรียนเขียนการ์ตูนย่านปิ่นเกล้า จากเสียงจ้อกแจ้กจอแจของเด็กเล็กๆ ที่กำลังสนุกสนานกับการปั้นๆ วาดๆ และเรียนเขียนการ์ตูน ทางเดินเล็กๆ พาผมก้าวเท้าต่อไปยังห้องเรียนสี่เหลี่ยมไม่ใหญ่ไม่เล็กสี่ตันสดใส

ห้องซึ่งทำให้ผมได้พบกับสาวน้อยวัย 10 ขวบ ที่หลงใหลในการวาดภาพพระยาพุทธรูปอย่างถอนตัวไม่ขึ้น เธอกำลังตั้งสมาธิจดจ่อกับการใส่สีลงบนภาพตรอ้ออิงน้ำของเธอยุ่ตรงมุมๆ หนึ่งของห้อง ห่างจากตัวเธอไปราวสามเมตร โทรทัศน์เครื่องเล็กๆ ฉายภาพถ่ายทอดสดการแข่งขันเทนนิสของการ์ด ศรีชาพันธุ์ เสด็จเสด็จผู้บรรยายแล้วเขา ซึ่งนานๆ ครั้งเธอจะปรายตาไปมองสักแวบ

เป็นความบังเอิญ ที่ภาพตรงหน้าได้สร้างความประหลาดใจให้กับผมพอสมควร เมื่อสังเกตเห็นความคล้ายคลึงบางอย่างจากเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่กำลังก้มหน้าก้มตาวาดภาพ กับผู้ชายสองคน ซึ่งกำลังหอดลูกเทนนิสได้คอบกันอยู่ในจอโทรทัศน์ ทั้งที่มันน่าจะเป็นความแตกต่างโดยสิ้นเชิง ด้วยตัวของกิจกรรม

ที่สุดแล้ว ผมก็หาความคล้ายคลึงนั้นพบจนได้ ว่าลึกเข้าไปในดวงตาของคนทั้งสามที่ผมเห็นขณะนั้น กำลังสะท้อนสิ่งๆ เดียวกันออกมา นั่นคือประกายตาแห่งความมุ่งมั่น ตั้งใจ และเปี่ยมสมาธิ ...จากคนสามคนที่กำลังมีความสุขอยู่กับสิ่งที่รัก และได้เดินไปตามความใฝ่ฝันของตัวเอง

...หนูน้อยคนที่กล่าวถึงนี้มีชื่อว่า เด็กหญิงแก้วขวัญ เพ็ญไชย หรือ ‘น้องมินท์’ เด็กหญิงชั้นประถมหกจากโรงเรียนเลิศหล้านานาชาติ เธอเป็นลูกสาวของคุณแม่แก้วใจ เพ็ญไชย และคุณพ่อแอนโทนี่ แมคโคเนลล์ ที่ผมเข้ามาพบเธอก็คด้วยคำแนะนำจาก “คุณครูเก๋” ครูผู้ช่วยดูแลให้คำแนะนำ ทฤษฎีและเทคนิคทางศิลปะแก่น้องมินท์

ครูเก๋เล่าว่า ครั้งแรกที่ได้เห็นผลงานของเธอ มีเพียงความรู้สึกเดียวที่สัมผัสได้ คือแทบไม่น่าเชื่อว่านี่จะเป็นงานของเด็กน้อยวัยเพียงเก้าขวบ เพราะชิ้นงานเหล่านั้นบ่งบอกถึงความสามารถอัน

ผลงานของน้องมินท์ ศิลปินน้อยวัยสิบขวบ

เกินกว่าวัยของเธอมากนัก กระทั่งได้ผลการแสดงฝีมือของเธอกับตาตัวเอง ครูก็จึงต้องขอมเชื่อว่าผลงานเหล่านั้นเป็นของน้องมินท์จริงๆ และหากผมสนใจเด็กสักคนหนึ่ง ที่มีฝีมือลายมือเกินอายุละก็ ผมควรจะลองไปพบเธอ

หลังได้ทำความรู้จักพูดคุยกับน้องมินท์ในช่วงเวลาหนึ่ง ก็ได้พบว่า ไม่เพียงแต่ความสามารถของเธอเท่านั้นที่ก้าวเกินวัยไปมาก กระทั่งความคิดความอ่าน การพูดคุยบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ของเธอ ยิ่งขับให้เธอดูต่างจากเด็กคนอื่นๆ เดียวกันขึ้นไปอีก สิ่งเหล่านี้ถูกซ่อนอยู่ภายใต้ใบหน้าท่าทางและบุคลิกที่เรริงสลวยของเด็กผู้หญิงวัย 10 ขวบ ที่บางขณะเธอก็เป็นเพียงเด็กช้อยๆ คนหนึ่ง

น้องมินท์เล่าถึงตัวเองให้ฟังว่า เธอจำไม่ได้เหมือนกันว่า ได้หันมาสนใจในการวาดภาพตั้งแต่เมื่อไหร่ เท่าที่จำความได้ เมื่อรู้ตัวอีกที เวลาว่างของเธอก็มักจะหมดไปกับการจับดินสอขีดเขียน ลากเส้น จรดปลายพู่กันระบายสรวฟสีลงบนแผ่นกระดาษแล้ว ส่วนหนึ่งของแรงบันดาลใจ เธอบอกว่าเกิดจากสมาชิกในครอบครัวของเธอ ที่แต่ละคนจะมีความสนใจในงานศิลปะกันอยู่ด้านทั่ว เธอจึงได้รับทั้งการถ่ายทอดและการซึมซับมาพร้อมๆ กัน อีกทั้งญาติสนิทของเธอก็มีธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงานศิลปะด้วย เธอจึงผูกพันกับมันไปโดยปริยาย

เมื่อย่างเข้าสู่ช่วงอายุ 7-8 ขวบ ผ่านพ้นจากการเป็นเด็กเล็ก ๆ น้องมินท์จึงขออนุญาตทางบ้านให้พาไปเรียนศิลปะตามโรงเรียนที่เปิดสอนโดยเฉพาะบ้าง เพื่อสร้างประสบการณ์ และเปิดมุมมองใหม่ๆ ให้ฉีกไปจากการเรียนรู้ฝึกฝนด้วยตัวคนเดียว ครอบครัวก็ให้การสนับสนุนให้เธอได้ทำในสิ่งที่รักอย่างเต็มที่ ซึ่งน้องมินท์บอกว่า การสนับสนุนจากครอบครัวถือเป็นกำลังใจสำคัญยิ่งสำหรับเธอ ช่วยให้เธอมั่นใจในความสามารถ และเชื่อในการตัดสินใจของตัวเอง

แล้วการเรียนรู้อะไรในโรงเรียนศิลปะ ก็สามารถตอบคำถามได้เท่าที่ใจเธอคิด ความตั้งใจ การสนับสนุน บวกกับสภาพแวดล้อมที่ดี ทำให้ความสามารถและประสบการณ์สั่งสมเพิ่มพูนขึ้น ถึงเวลานั้น น้องมินท์ก็รู้สึกสนุกกับงานศิลปะจนถอนตัวไม่ขึ้นเสียแล้ว

หลังจากเวลาผ่านไปได้ระยะหนึ่ง น้องมินท์ก็เริ่มเดินทางไปสู่จุดอิมตัวกับโรงเรียนศิลปะแห่งแรกอาจเป็นอารมณ์ศิลปะป็นในตัวเธอ ทำให้ต้องแสวงหาความแปลกใหม่ให้ตัวเองอีกครั้ง เธอจึงลองย้ายมาเรียนรู้เรื่องราวเดิมๆ ในสถานที่แห่งใหม่ ซึ่งก็คือ Katoon School บ้านศิลปะหลังปัจจุบันของเธอนี้เอง

เมื่อย้ายสถานที่ใหม่ น้องมินท์ก็เริ่มเรียนรู้รูปแบบของงานศิลปะหลากหลายสไตล์ไปเรื่อย โดยยังไม่ยึดติดหรือมุ่งหน้าไปเฉพาะทางใดทางหนึ่ง เธอสนใจเรียนรู้ ฝึกฝน ทดลอง ทั้งการวาดภาพการ์ตูน ภาพล้อเลียน การใช้สีชนิดต่างๆ ภาพเหมือนหรือถ่ายโอนจินตนาการของเธอลงบนแผ่นกระดาษ ที่สำคัญคืองานศิลปะหลากหลายชนิดที่เธอทำนั้น น้องมินท์สามารถทำมันได้ดีทั้งหมดเลยด้วย

ปัจจุบันน้องมินท์เข้ามาผูกพันอยู่ในโรงเรียนหลังใหม่ได้ราวหนึ่งปีแล้ว ก็คือวันที่ผมได้พบกับเธอนี้ เธอกำลังง่วนอยู่กับการเรียนรู้ฝึกฝนการวาดภาพเหมือน การวางองค์ประกอบภาพ และการใช้สีน้ำ ซึ่งเป็นงานที่เธอทำได้ดีชนิดน่าตกใจอีกครั้ง งานของน้องมินท์ทำให้ครูเกิดถึงกับพูดออกมาว่า ดูยังไงก็ไม่กล้าเชื่อว่าเป็นงานครออิงของเด็กวัยสิบขวบ ทั้งเส้นสายลายสี การลงแสงเงาให้กับวัตถุที่เธอสร้างขึ้นนั้น แสงไปด้วยน้ำหนัก สีอารมณ์ของความเป็นผู้ใหญ่ในชิ้นงานไว้มาก และครูก็เชื่อว่าหากน้องมินท์ตั้งใจพัฒนาฝีมือตัวเองเช่นนี้ไปในระดับที่สม่ำเสมอแล้ว เด็กน้อยคนนี้จะยังสามารถพาตัวเองไปได้ไกลไกลนักในแวดวงศิลปะ

น้องมินท์บอกว่า เธอชอบงานศิลปะทุกๆ ชนิดที่เธอเรียนรู้เคยทำมา จนไม่อาจจะบอกได้ว่างานประเภทใดที่เธอชอบเป็นพิเศษ เพราะการได้นั่งวาดภาพ ระบายสี หรือเพียงแค่มองผลงานศิลปะ เธอก็มีความสุขแล้ว แต่สำหรับตอนนี้ การวาดภาพเหมือนคือบทเรียนในปัจจุบันของเธอ ดังนั้น มันจึงกลายเป็นสิ่งที่ขโมยเวลาของเธอไปมากที่สุด สำหรับวันข้างหน้า หากใจของเธอยังแน่วเหนียวอยู่กับการสร้างงานศิลปะ และทางบ้านเธอยังสนับสนุนต่อไปเรื่อยๆ เธอก็ตั้งใจที่จะเรียนรู้ และผูกพันอยู่กับศิลปะตลอดไป ด้วยเหตุผลสั้นๆ ว่า ...เพราะมันทำให้เธอมีความสุข

การสนทนาของผมกับน้องมินท์จบลงแค่นั้น เสียเงาจากผู้บรรยายในโทรทัศน์ประกาศถึงชัยชนะของภราดร ศรีชาพันธุ์ น้องมินท์เงยหน้าจากภาพการ์ตูนที่ลงสีค้างอยู่ แล้วพูดออกมาด้วยรอยยิ้ม

“เห็นมั๊ย หนูบอกแล้ว ว่าภราดรต้องชนะ”

...ผมไม่รู้หรอกว่าเธอสนใจในการแข่งขันเทนนิสมากน้อยแค่ไหน แต่เธอคงไม่รู้ว่าการเล่นเทนนิสกับเธอทำให้ผมลืมไปว่าไม่ไกลจากเรานัก มีโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดสดการแข่งขันเทนนิสอยู่ ซึ่งอยู่ในความสนใจของคนไทยเกือบทั่วประเทศคงอยู่...

